

Ze sborových akcí

Ne	8. 3.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	10. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	10. 3.	18:30	schůzka hospodářské komise
St	11. 3.	19:00	biblická hodina
Čt	12. 3.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 3.	9:30	bohoslužby
Út	17. 3.	14:30	setkání starších věkem
St	18. 3.	19:00	bilblická hodina
Ne	22. 3.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	24. 3.	14:30	setkání starších věkem
St	25. 3.	10:00	pohádka pro děti (Tři zlaté vlasy děda Vševěda)
Ne	29. 3.		výroční sborové shromáždění
Út	31. 3.	14:30	setkání starších věkem
So	4. 4.	10:00	úklid kostela a sborových prostor
Ne	5. 4.	9:30	Květná neděle, bohoslužby, Ester Čašková
Po	6. 4.	16:00	schůzka křesťanské služby
Pá	10. 4.	9:30	Velký pátek, bohoslužby, Ester Čašková, VP
Pá	10. 4.	18:00	Velký pátek, bohoslužby, Ester Čašková, VP
Ne	12. 4.	9:30	Hod boží velikonoční, bohoslužby, Ester Čašková, VP
Po	13. 4.	9:30	Pondělí velikonoční, bohoslužby, Ester Čašková, VP

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Bzenec 2009

Zveme Vás na tradiční výlet do Bzence ve dnech 8.–10.5.2009. Na programu: pátek – procházka vinicemi, večer ve sklípku, sobota – výlet na Slovensko, neděle – bohoslužby v blízkém sboru. Zálohu 500 Kč odevzdávejte sborové sestře nebo Janě Fučíkové do 29.3.2009.

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešikar, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX 2\epsilon$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Z poslední sborové neděle

Obsah

Kdo ještě neobjevil, čím je pro něj Kristus, musí se spokojit s tím, co je sám	2
Převažujícím pocitem je vděčnost	4
Zdroje duchovní síly 1. část	8
Job 8, 21: Jistě naplní tvá ústa smíchem	10
Skvělé zprávy o adopci na dálku	13
Za bratrem Josefem Smolíkem	14
a další články ...	

Kdo ještě neobjevil, čím je pro něj Kristus, musí se spokojit s tím, co je sám

Kázání Ester Čaškové

1 Kor 1,26–31

Milí bratři a sestry, mám za to, že i když je ten dnešní oddíl v listě do Korintu nadepsán jako Bláznovství Boží moudrosti, už nás to nijak nedráždí. Nepřipadá nám to ani absurdní. Zvykli jsme si na to, že Pán Bůh jedná jinak. Že mu neimponeje lidská sláva, že neverbuje do církve hlavně ty, kdo něco znamenají, aby měla církev dobrý zvuk a image. Je nám to tak důvěrně známé, až je to šedivé a nezajímavé. Klidně souhlasíme s tím, že je jedno, jak je kdo moudrý, a mocné nebo urozené už mezi sebou ani nemáme.

Ale platí tato hlediska jen v církvi? A nerozdělujeme svoje názory na ty, které užíváme tady, ve sboru a v církvi, a na ty obyčejné, kterými se běžně řídíme – v rodině, ve společnosti, v práci? I tam je to jedno, jak kdo vypadá a jaké má schopnosti? Co si sami o sobě myslíme, co pokládáme pro svůj život za důležité, v čem chceme vynikat – třeba i v církvi – o to tady jde.

Pro nově uvěřivší křesťany v Korintu byla víra samozřejmě součástí všeho, co prožívali. Tím se začali lišit od svého okolí. Nejedli to, co ostatní, nechovali se stejně jako ostatní. Svou víru žili od rána do večera a víra také určovala jejich vztahy.

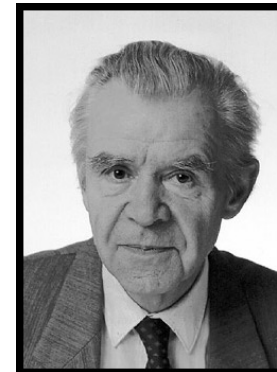
A často to byli lidé z nejnižších společenských vrstev. Korint byl velkým přístavním městem, kde bylo mnoho chudiny, mnoho prostitutek, mnoho dělníků a námořníků. Pro ně to muselo znít jako rajská hudba, že nezáleží na vzdělání ani

na majetku ani na původu člověka. Že Bůh přijímá lidi podle jiných měřítek. A proto že není ani sbor křesťanů žádnou elitou. Je to ověřená zkušenost, že lidé, kteří nic nemají, kteří jsou na dně, se dají snadněji oslovit než ti, kdo mají své zázemí, „své jisté“ hodnoty. Evangelium říká, že Ježíš přišel pro ty ztracené existence. A tihle lidé o sobě věděli, že oni jsou takové beznadějně existence. Možná, že právě s tímhle však můžeme mít problém my. Snadno dovedeme ohodnotit, kdo je taková ztracená existence, kdo je hříšník, kdo si zkazil život. Ale co my – normální, slušní, průměrně vzdělaní a docela slušně zbožní lidé?

Apoštol vůbec nechce říci, že takové má církev ze svých řad vyloučit, protože ubohost je podmínkou přijetí. To bychom to celé překroutili. Na tom farizeovi z Lukášova podobenství nejsou kritizovány jeho dobré skutky, ale to, že se jimi chlubí a zakládá si na nich. A obráceně: na celníkovi Ježíš nehodnotí kladně jeho podvody, ale jeho pokoru, ve které poznal, že si nemá na čem zakládat. Důležitý tu není ani ten dobrý skutek ani ten hřích sám. Před Bohem neplatí nic, co je z nás, co my sami dokážeme: ať už je to velký výkon nebo velké selhání. Před Bohem rozhoduje to, čím je pro nás Kristus.

Když jsem přemýšlela, jak vám to přiblížit, vzpomněla jsem si na zážitek z nemocnice. Představte si, jak vás vezou na operaci, ležíte na tom vozíku, bez šatů, bez ozdob – co je v tu chvíli nejdůleži-

života, tak nelze oddělit jednotlivé obory života bratra profesora. Kromě jeho působení ve zmíněných sborech třeba připomenout jeho hostování na různých kazatelnách sborů církve, nebo, jak jsme slyšeli, i ve společenstvích ekumenických, a to doma i v zahraničí. Svým životem, důrazem, hledáním i diskusí provázel dr. Smolík větší část dosavadní existence ČCE. Generace kazatelů a kazatelek církve vedl k přivlastnění si zákonitostí a pravidel praktického šíření evangelia. Nepřehlédnutelným momentem v životě bratra profesora a společenství této církve byly rozsáhlé debaty o poslání církve, jejím místu ve společnosti a o vztahu, který si církev a jednotlivý křesťan mají tvořit v situaci, kterou si ne zvolili a ve které sami sebe hledají. Díky milosti Boží dnes víme více o mozaikovitosti mnohého našeho poznání a také o tom, jak se Pán Bůh mezi námi oslavil, naše mnohé starosti vzal na sebe a postavil nás do souvislostí zcela nových.

Rád bych na tomto místě vyslovit vděčnost za službu prof. Josefa Smolíka, kterou přinesl ČCE. A to stejně jako vděčnost za jeho starostlivost, se kterou se věnoval tomu, aby Kristovo evangelium putující za člověkem mělo i skrze ČCE cestu stále nově připravovanou, otevřenou a přímou.

Dovolte mi osobní vzpomínku. V průběhu posledních let jsem se s bratrem

profesorem setkal několikrát. Naše setkání byla spíše tichá, nedořešené otázky jsme nepotřebovali otvírat ani probírat, pozvolna se totiž dostaly na okraj. V bratru profesorovi přicházel člověk, kterému se svět vzdaloval, svět přestával být nejžhavější aktualitou. Otázky a témata našich rozhovorů se vracely k jádru toho, čím bratr profesor žil. I když jsem z některých jeho slov cítil únavu, byla to únava naprosto lidská, protože jej oslabovaly mnohé události, kterými musel procházet. Chci však zmínit něco jiného. Do jisté míry se to završuje právě v této chvíli bohoslužebného soustředění na naději v Ježíši Kristu. V našich rozhovorech byla přítomná jistota, že navzdory všemu zůstáváme v Boží ruce, jako Boží ovečky, které se nepotřebují bát budoucnosti, jakkoliv do ní vede klopotná cesta. Až když vidíte člověka, pro koho je taková naděje jedinou nosnou, poznáte význam a cenu toho, co pozváním k víře dostáváme. Tato naděje, že se Bůh ve svém Synu Ježíše Kristu postaví nad prachem a veškerou částečnost poznání a hledání nahradí svou plností, taková naděje nás vzájemně posilovala. Možná i sblížovala nejen jako někdejšího učitele a žáka, ale jako zástupce dvou různých kazatelských generací. Není to ani pro tuto chvíli nic jiného než tato naděje, která dává důvod k tomu, aby slzy loučení byly proměňovány v radostné a vděčné vyznání víry, které začíná právě u žalmistova přesvědčení:

Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi, prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

Další proslovy z pohřbu je možno najít na http://www.etf.cuni.cz/zezivota/umrti_JSmolik/

mohli již podruhé přispět, tentokrát částkou 7.500Kč a stejnou částku jsme poslali i do Indie na výstavbu Vyšší školy pedagogické v Bídaru. Díky vám všem, kteří jste přispěli na adopci našich dětí George z Ugandy a Kalpany z Indie, jsme

mohli přebytek z našetřených peněz darovat ještě i na tyto projekty. Archová sbírka probíhá opět po celý rok 2009, arch je v kanceláři sborové sestry a bližší informace ráda sdělím.

Jana Fučíková

Za bratrem Josefem Smolíkem

Proslov synodního seniora Joela Rumla na pohřbu prof. dr. Josefa Smolíka
14.2.2009

Bratr profesor byl ke kazatelské službě ordinován v březnu 1946 (24.3.). Působil jako prozatímní diakon, vikář nebo jako farář ve sborech v Rokycanech, Pardubicích, v Praze u Klimenta a Praze u Salvátora. Dlouhá léta byl kazatelem a současně docentem evangelické

teologické fakulty, tehdy nazývané Komenského evangelická bohoslovecká fakulta. Samo jeho působení naznačuje, že v této chvíli nepohlžíme na život člověka přísně dělený na sféru odbornou, učitelskou nebo církevní. Tak, jak se víra v Boha promítá do všech oblastí lidského

těžší? Kolik máte titulů – nebo jestli jste člověk neschopný a opilec? Důležité je, jak šikovný je doktor, který vás bude opeřovat.

Před Bohem nerozhoduje nic, co je z nás, ale jen to, čím je pro nás Ježíš Kristus.

A abychom to pochopili, vybral si Bůh to, co je bláznovstvím. S těmi moudrými, silnými a sebespokojenými lidmi to má Pán Bůh těžší. Mají na čem si zakládat, jsou vystaveni většímu pokušení. A trvá jim většinou déle, než přiznají, že to všechno vlastně není tak důležité. Že před Bohem se nemáme čím chlubit. – Ti hříšníci, ty zkrachovalé existence to dobře znají, a tak to také snadněji přiznávají. Ale Pán Bůh se svého záměru získat lidi nevzdává ani v případě moudrých, silných a sebespokojených.

Dál jsme tam četli: *Neurozené v očích světa, opovržené Bůh vyvolil, ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic.* Ža má Pán Bůh jiná měřítko, s tím jsme se už smířili, ale tohle už se nám líbit nebude: On totiž bere hodnotu všemu, co pro nás za něco stojí. *To, co jest, obrací v nic.* Obrazně řečeno: Pán Bůh nestaví na zelené louce, kde nic není. Ale staví i tam, kde my máme už svoje soukromé honosné stavby. A v tom případě se musí ta stavba nejdříve strhnout, aby Bůh získal místo pro svoje dílo.

Apoštol Pavel dokázal říci, že všechno, co pokládal za zisk, odepsal jako ztrátu, protože to, že poznal Ježíše jako svého Pána, je mu nade vše.

Takové vyznání se hezky poslouchá. Ale jak je to s námi? Každý máme něco, na čem nám záleží. Nejen lidi a vztahy, nejen majetek, máme i sami sebe, svou osobnost, svoje vlastnosti a schopnosti.

To, co máme a na čem nám záleží,

Bůh obrací v nic. Chce, abychom se toho vzdali. Abychom si na tom přestali zakládat. Protože kdo si myslí, že je aspoň v něčem trochu dobrý, nepotřebuje Zachránce, Spasitele. Vystačí si sám. A když se pro Boha rozhodne, bere ho jako přídavek, jako vylepšení toho, co už má. Ale to není víra.

To, co je, Bůh obrací v nic, aby získal prostor. A ono to bolí, přijít o všechno to, co máme rádi. Bolí to, přijít o milovaného člověka, přijít po havárii o možnost chodit, ono bolí i to, když se mám vzdát touhy mít vždycky pravdu. Dokonce bolí i to vzdát se své sebelibosti, své ukřivdnosti, svého smutku, který si hýčkáme a pěstujeme. Někdy bolí i to vzdát se svého pocitu viny a přijmout novou svobodu.

Těm, kdo se dají zahanbit a přiznají, že si zakládali na něčem jiném než na Kristu, těm, kdo přijali toto pokoreň a tu bolest přiznání, těm Bůh dává všechno nové: Nový začátek, novou existenci, tvoří z nich nové stvoření.

Mám za to, že cestu k Bohu si někdy představujeme příliš jednoduchou a tohle sebevydání si chceme ušetřit. Ano, Bůh odpouští, chrání, zaslubuje budoucnost. Ale těm, kteří se mu zcela vydají. Těm, kterým z jejich života nezůstane kámen na kameni. Těm, kdo poznají a přiznají, že jsou hříšníci, že nechtěli žít jen z Boží lásky a nechtěli si nechat všechno darovat. Bůh dává všechno těm, kdo uznají, že se před ním nechtěli sklánět a jeho upřednostňovat, vidět ho v každém bližním. Milí přátelé, Pán Bůh nabízí všechno nové i těm, kdo poznají a vyznají, že svou víru povýšili na svou zásluhu. Hřích totiž není postoj nevěřícího člověka – ateista s Bohem vůbec nepočítá. Hřích je postojem zbožného, který se vůči Bohu vědomě vymezuje, odsu-

nuje ho, chce mu přenechat jen určitou část svého života. Lidská hrdost a pýcha vůči Bohu je největší právě tam, kde člověk dosahuje svých vrcholů, kde je skutečně dobrý. Na tohle citlivé místo ukazuje dnešní text.

I tomu, co my sami pokládáme ve svém životě za nejdůležitější, bere Bůh hodnotu. *To, co jest, obrátil v nic, aby se tak žádný člověk nemohl před Bohem vychloubat.*

Ale najednou apoštol říká: Ale vy jste na tom z Boží moci v Kristu Ježíši jinak. Vám se moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením stal Kristus sám.

Teprve z tohoto pohledu můžeme porozumět té předešlé kritice. Kdo ještě neobjevil, čím je pro něj Kristus, musí se spokojit s tím, co je sám. Jestliže však Kristus vstupuje do našeho života – pak tento život získává docela novou hodnotu. Už nemusím dokazovat ani sobě ani druhým, co jsem, co dokážu. Nemusím ani ponižovat toho druhého, abych vynikl sám.

Tato velká změna – vydání sebe sama, pokoření se, přehodnocení všech životních hodnot i jednání – tomu bible říká pokání, obrácení. A i když je to bolestné, pokání nevede k pesimismu a zahořklému pohledu na svět. Naopak. Otvírá člověku prostor nesmírné svobody a jakési vnitřní nezranitelnosti. Je to osvobození od sebe sama a soustředění se na

Krista. Nejchoulostivější jsme totiž právě na to, jací jsme, jaké máme schopnosti, jak jsme inteligentní, co zvládneme a dokážeme. Ale to není to podstatné. Všecko podstatné máme v Kristu. V něm je naše bohatství, jistota našeho života, základní a nepohnutelný kámen. Heidelberský katechismus to vyjádřil svou úvodní větou: Mým jediným potěšením v životě i ve smrti je to, že nejsem sám svůj, nýbrž že jsem svého věrného Spasitele Ježíše Krista.

V něm máme opravdu všechno, co je důležité – důležité před Bohem. A co nám nikdo nemůže vzít. Moudrost – to je poznání Boha. Toho nám Kristus přiblížil jako milujícího a odpouštějícího Otce. Máme i ospravedlnění – to je ten nový, čistý, hříchem nenarušený vztah, který Kristus zaplatil svou smrtí. A posvěcení máme proto, že v Kristu vstupujeme do silového pole Boží lásky a moci, kde se vedení Duchem svatým vydáváme do služby. A nakonec vykoupení – ano, v Kristu máme nadějný výhled do budoucnosti, k hostině věrných v Božím království. Tyhle hodnoty – moudrost, ospravedlnění, posvěcení a vykoupení v Kristu můžeme s dobrým svědomím stavět světu na odív, chlubit je jimi v Pánu. Proto nemusíme být zarputilými, zavilými křesťany, ale křesťany radostnými a svobodnými. Amen

Převažujícím pocitem je vděčnost

Rozhovor s Jarmilou Filipiovou

Se sestrou Filipiovou se vždy půl roku setkáváme takřka se železnou pravidelností – od podzimu do brzkého jara s manželem málokdy vynechají bohoslužby nebo

biblickou hodinu. Léto pak tráví na Vysočině, která se stala jejich druhým domovem. Zima je tedy nejvhodnějším obdobím pro rozhovor se sestrou Jarmilou

cantovi, který si rád Toníka dobírá. A tak s těmi dvěma bylo přece jen veseleji. Vždy dobrou náladu má i bratr varhaník Bóda Filipi. Ač velmi špatně slyší, velmi dobře doprovází na varhany. A to je samouk! A Josef Dědič, presbyter a zedník, který za nevysoký plat precizně odváděl svou práci na faře. A Libuška Šimonová, neuvěřitelně vzdělaná a distinkovaná dáma s překrásnou češtinou. A Mirek Filipi, zeť Toníkův. Pro něj je radost kázat. A... a takhle bych mohl pokračovat...

A situace ve sboru nyní? Mladí lidé, kteří mají chuť žít sborovým životem, zúčastňují se ho někdy v Poličce, kam mnozí z nich dojíždějí do škol. Blízké město, farář Jan Dus a aktivity, které toto spojení nabízí, jsou nepřekonatelnou konkuru-

rencí pro Telecí. Přesto jsem této migraci do Poličky rád, důležité je přece křesťanství jako takové, a ne sborová či církevní příslušnost. K ekumenické spolupráci jen tolik, že místní katoličtí věřící i faráři jsou vstřícní. Mnohdy si s katolíkem popovídám mnohem lépe než s vlastním presbyterem, neb katolík se nebojí mluvit o věcech duchovních, zatímco prakticky smýšlející evangelík upřednostňuje rozhovor o věcech světských, o politice či penězích. Na nedělní bohoslužby chodí asi 20 starších místních lidí, přesto je chrám v letních měsících velmi slušně zaplněn (až 60 lidí), neboť přichází mnoho cha-tařů a přespolicích. A zima? Zima je zde překrásná. ☺

Skvělé zprávy o adopci na dálku

V posledním dopise se George zmínil, že měli ve škole učitelku Míšu z České republiky, a tak jsem ji prostřednictvím ADCH kontaktovala. Pozvala jsem ji do našeho sboru, ale jelikož bydlí v Brně a studuje při zaměstnání, je to pro ni v současnosti dost náročné.

Požádala jsem ji alespoň, aby zapátrala v paměti, případně ve sbírce fotek. Ani jsem nedoufala, protože by to byla opravdu velká náhoda, ale k mému velkému nadšení odepsala toto – cituji: ...“Na Kizzigo Senior Secondary jsem učila postupně všechny třídy, a i když to při celkovém počtu asi 200 studentů bylo občas náročné, snažila jsem se u většiny z nich naučit jejich jména. Často to u děcek vyvolávalo úsměv, jak jsem to pletla, ale o to zábavnější to bylo i pro mě a o to lepší pak byla atmosféra ve třídě. George si pamatují, i když daleko

víc než obličeji si pamatuju právě trable se jmény a jak jsem si ho pletla s kamarádem Fredem... Posílám Vám jednu fotku z výzdoby česko-slovensko-ugandské nemocnice v Buikwe. Po domluvě s Jitkou, která v tu dobu nemocnici vedla, jsem středoškolkou pozvala přímo do areálu nemocnice (kde jsem já sama bydlela), aby nám pomohli s výzdobou jednotlivých oddělení. Mají totiž v rámci programu lékařskou péči zdarma, takže jsme chtěli, aby na oplátku sami nějak nemocnici „pomohli“ něčím, co je v jejich silách. Na fotce je výzdoba určená pro porodnické oddělení, kterou paradoxně vyráběli sami kluci (část ozdob dělaly i děti ze základky). Pokud se nepletu (už je to přece jen skoro rok, co jsem se vrátila...), ten úplně vlevo je George...“.

K této skvělé zprávě nezbyvá než dodat, že na výše zmíněnou nemocnici jsme

chaotický. Na letišti Luton mi uletělo letadlo kvůli bezpečnostním obstrukcím všudypřítomného panického strachu z teroristických útoků. Nízkonákladová letecká společnost odmítla následně převzít zodpovědnost, a já si musel koupit novou letenku na jiný den. Do Teletína jsem tedy přijel až 2.4.2008 večer, hned druhý den mě čekal rozhovor s pozůstalými, v sobotu pak pohřeb pana Dudka. Na večer mého příjezdu si budu zřejmě pamatovat do konce života. Bylo sychravo, v noci tehdy ještě mrzlo, fara byla nevytopená, všudypřítomná plíseň, hlodavci. Telefon nefungoval, internet také ne. Na půdě v jedné z podkrovních komůrek bylo sice zatopeno v kamínkách, leč místnost působila velmi depresivně, v podlaze bylo množství myších děr, podlaha se pohupovala, stěny neizolované, umyvadlo v rohu bylo odříznuto od přívodu vody, která již před lety mrazem praskla. Stáli jsme pak s bratrem kurátorem v kanceláři, klepali se zimou a hledali alespoň nějaké listiny a informace; např. o telefonní společnosti provozující spojení na faru, abych mohl začít řešit tento problém. Všude byl trochu chaos, nikdo nic nevěděl, ve všem bylo poukazováno na farářku Lavickou, mou předchůdkyni, že ona vše věděla a vše si zařizovala sama a po svém. Anička měla velikou rodinu, ale já jsem byl sám a tohle byl můj první sbor.

Pocity opuštěnosti a zoufalství provázely mne toho večera. Měl jsem tehdy chuť se otočit a utéct, zmizet a víckrát se v Teletíně neukázat. Tato touha mě ostatně neopouštěla ještě mnoho dalších dní, kdy jsem se třásl zimou, zahříval si nohy elektrickým přímotopem a připravoval rozpočty a plány na rekonstrukci bytu, kdy jsem psal kázání či se připravoval na vyučování náboženství

v místní škole za zvuku kapajících radiátorů. Abych ušetřil na vytápění, pokusil jsem se zprovoznit kamna v JV parкетovém pokoji, který jediný byl vedle kuchyně obyvatelný (bez plísně), leč komín byl nad střechou rozpadlý, navíc do výše tří metrů zasypaný. V některých elektrických zásuvkách byla fáze zapojena do zemnicích kolíků, tam kde elektrický rozvod dosloužil, byly jednoduše taženy nové kabely v lištách po zdech. Voda v koupelně neměla tlak; koupelna měla sice nové obklady, ale rozvod vody byl z větší části ve starých zanesených trubkách. V kuchyni nebylo na čem vařit, chyběl sporák. Okny profukovalo, někde byly až centimetrové škvíry, některá okna byla prohnítilá, nebo se nedala otvírat. Střecha byla v hrozivém stavu, na staré ztrouchnivělé šindelové krytině krytina eternitová, trámy napadeny červotočem, mnohé prohnítilé.

Mnoho věcí bylo a je ovšem také pozitivních. Díky finanční podpoře mých rodičů nijak zásadně nestrádám. Dostalo se mi ohromného přijetí ze strany kurátora Antonína Lamplota, jeho dcery Jany Filipi a jejich rodin; do jejich domu mám dveře vždycky otevřeny, po celou dobu přestavby jsem používal jejich koupelnu a večeřel v jejich kuchyni. A těch večerů při skleničce jejich dobrého rybízového vína. . . :-)) Lepšího kurátora bych si nemohl přát. Toník si vzal rekonstrukci farního bytu za svou, jeho elán a energie jsou v jeho věku obdivuhodné a byly často hnacím motorem ve chvílích, kdy já propadal zoufalství. Od června jsme spolu denně pracovali na staveništi, sekali sbíječkami, míchali maltu. . . pracovali od 7 do 18 hod. Ale není to jenom Toník, mohl bych mluvit např. o Jirkovi Švecovi z Pustá Rybné, neuvěřitelném pra-

Služba v kuchyni - zleva Marta Kadlecová, Božena Coufalová, Ivanka Bícová a Jarmila Filipiová.

o jejím životě i letech strávených ve vinohradském sboru.

Jaké bylo vaše dětství a mládí, vaše cesta k Pánu Bohu? Vyrůstala jste v Praze, nebo někde na venkově?

Pocházím z Kruceburku, městečka na Vysočině, které rád maloval Jan Zrzavý – je tam také pohřben.

Mám-li začít od svého dětství, nemohu nezmínit událost, která moje dětství velmi poznamenala. V roce 1945 mi bylo 8 let, měla jsem šestiletou sestru a čtyřletého bratra. V neděli 6.5. jsme společnou procházkou s rodiči slavili konec války, na šatech jsme měli trikolórky. . . Ve středu 9.5. pak ruská letadla bez varování provedla opakovaný nálet na ustupující německé vojáky. Spadla řada tříštivých bomb. Jedna z nich dopadla na náš dvůr, zabila mé sourozence a těžce zranila maminku, já jsem měla řadu leh-

čích zranění. Maminka zemřela cestou do nemocnice, kde jsem se pak já léčila. Raněných a mrtvých bylo více, také rozbitých domů. Tatínek se později znovu oživil, mám opět sestru a bratra a máme se rádi. Moje nevlastní maminka byla velmi hodná a dobrá žena, přesto ale náš vzájemný vztah dobrý nebyl. Nebyly dobré ani poměry, ve kterých jsme žili. Z poctivého hospodáře se tatínek z rozhodnutí vyšší moci stal třídním nepřítelem a kulakem a popis těžkostí s tím spojených by vydal na delší psaní.

Proč byl váš vztah s nevlastní maminkou problematický?

Dodnes nevím – možná jsem byla ve věku, kdy pro mě bylo obzvláště těžké přijmout novou maminku. Ale když jsem později odešla z domu, náš vztah se upravil, byla jsem u ní dokonce, když umírala. Nikdy už jsme o tom nemluvíly, ale vše

neříjemně bylo zapomenuto.

Jak jste se z Krucemburku dostala do vinohradského sboru?

V roce 1952 jsem se dostala do Prahy na školu a čtyři roky strávené v internátě na Francouzské ulici patří k mým nejhezčím. Z Francouzské to pak nebylo daleko na Korunní 60. Chodívala jsem do shromáždění, později do mládeže a tam jsme se seznámili s mým budoucím mužem, s nímž jsme v loňském roce vzpomněli 50 let společného života. Ve sborovém domě jsme začínali jako domovníci, narodily se nám tu také děti, v roce 1960 dcera Pavla a v roce 1962 synové Jan a Jaroslav. Máme sedm vnoučat ve věku od 22 let do šesti měsíců. Ještě bych měla také vzpomenout, že spolu s manželem jsem získala i dobrou rodinu Filipiovu. S jeho sourozenci máme srdečné vztahy a je nám společně dobře.

Byla jste někde zaměstnaná, nebo jste se věnovala hlavně dětem?

S dětmi jsem byla 7 let doma. Vyjít z jednoho nevelkého platu nebylo vždycky snadné. Do zaměstnání jsem pak nastoupila jako hlavní pokladní v Automatu Koruna na Václavském náměstí, později jsem na témže náměstí povýšila a pracovala až do důchodu a částečně i při něm v ekonomickém oddělení Národního muzea.

Váš manžel sloužil řadu let jako kurátor a také vy jste sboru věnovala hodně svých sil i času. Práce ve sboru asi byla tenkrát organizována trochu jinak. Na co z té doby ráda vzpomínáte, co vám přišlo naopak třeba obtížné? Jak vnímáte proměny sboru za tu dobu, co ho znáte?

Vinohradský sbor byl vždy nedílnou a

nezanedbatelnou součástí našeho života. Chodívali jsme do pěveckého kroužku, vedeného Zdeňkem Coufalem, manžel byl léta hospodářem ve sboru a přiznám se, že tam trávil víc času, než mi často bylo milé. Věnoval sboru hodně času i sil, zvláště pak, když byl kurátorem. Sbor neměl tenkrát technického pracovníka, a tak všechna zařízení tohoto rázu byla na něm. Na mně pak starost o rodinu. Můj podíl na životě sboru byl velmi prozaický a spočíval hlavně v práci v kuchyni. Byly jsme takovými „Martami“, pečujícími o nasycení bratří a sester, ať to bylo při synodech, sborových obědích, při víkendových pobytech v Chotěboři. Práce bývalo dost, ale měli jsme dobrou partu s Martou Kadlecovou, Ivankou Bícovou, Boženkou Coufalovou i dalšími. Dělala jsem to ráda a mám za to, že i ostatní.

Ve vinohradském sboru jsme prostě doma. Pravdou je, že tím, že býváme přes léto na Vysočině, ztrácíme jaksi kontinuitu a přibývá těch, které neznáme osobně. Těší mě, když vidím ve sboru další generace z rodin, které chodily do kostela v našich mladých letech.

Osobně vás vnímám jako člověka, pro kterého je víra v Pána Boha hodně důležitá, který ji nenápadně žije a také umí nést ostatní na modlitbách. Vždycky to však není jednoduché a člověka v životě potkají věci, které nečekal a s kterými není snadné se vyrovnat. Z vašeho vyprávění na biblických hodinách vím, že i vy jste prošla těžkými obdobími – posílila se jimi vaše víra, nebo bylo někdy těžké si ji udržet?

Jen na okraj – co se týče víry, jsem z „dobré“ rodiny – první bohoslužby po vydání tolerančního patentu se totiž ko-

Telecí

K 1. dubnu jsem po bezmála půlroční praxi v Londýně nastoupil na sbor v Telecích jako jeho nový farář. První měsíce mého působení se nesly v duchu seznamování s křesťany našeho sboru i místními obyvateli. Zároveň jsem navázal na práci svých předchůdců (sestry farářky Lavické a bratra seniora Jirků) a pokračoval ve vyučování náboženství na škole v Telecích, kam docházelo 10 dětí.

Vzhledem k neutěšenému stavu fary a její faktické neobyvatelnosti se však záhy ukázalo, že během krátkého zdejšího léta je třeba uskutečnit rekonstrukci inženýrských sítí, vnitřních omítek, podlah a ústředního topení farního bytu. Během dubna a května byl proto navržen hrubý plán oprav, vypracován rozpočet a svoláno mimořádné sborové shromáždění, které navrhovanou rekonstrukci podpořilo schválením nového sborového rozpočtu na rok 2008.

1. června 2008 pak byla v našem kostele slavena bohoslužba, kdy jsem byl za hojně účasti členů sboru, kolegů a kolegyně farářů a další veřejnosti ordinován synodním seniorem Joelem Rumlem za faráře Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Telecích.

A již o pouhé dva dny později jsme započali na faře demoliční a následně re-

konstrukční práce. Přes léto jsem obýval farní sál a používal vodovodní kohoutek na farní zahradě, s blížící se zimou a klesajícími teplotami jsem se přestěhoval do rodiny bratra kurátora Lamplota. Tam jsem bydlel do Štědrého dne, kdy jsem se konečně mohl nastěhovat na faru. Pomoc bratra kurátora a jeho rodiny byla a je neuvěřitelná. Stejně tak zaslouží ovšem poděkování všichni ti, kteří se svou pomocí během roku zúčastnili fyzicky náročných a rozsáhlých stavebních prací na faře. Ať už se jednalo o členy našeho sboru či mé kamarády odjinud, nelze je nyní jmenovat všechny; proto alespoň předložím několik čísel. Doposud bylo dobrovolně a bez nároku na honorář odpracováno přes 2 000 hodin brigádnických prací a 80 hodin odježděno těžkou technikou. Dále bylo zapláceno kolem 800 hodin řemeslných prací a nakoupeno velké množství stavebního materiálu.

Vzhledem k neustále novému odkrývání rozsahu devastace budovy a také díky špatně provedeným úpravám v nedávné minulosti se rozpočet celé akce vyšplhal na přibližně 700 000,- Kč. Z větší části byl pokryt půjčkami a sborovými prostředky, proto jsou nám v této situaci velikou psychickou vzpruhou finanční dary od těch, kterým není naše situace lhostejná. Mezi ně patříte i vy, členové Farního sboru ČCE na Vinohradech. Ač jsem po léta bydlel a pracoval ve všem sousedním farním sboru na Žižkově, byli jste to nakonec vy, kdo na nás v nelehké situaci pamatuje. Děkuji.

Lukáš Pešout, únor 2009

A ještě pár osobnějších vzpomínek a pohledů bratra faráře Pešouta:

Můj přílet z Londýna byl tehdy velmi

Svatopluk, Svatobor Ono to ale bude spíše spjato s již zmíněnou mocí, a to nejen světskou. K tomu se přiklání i další prameny. Zřejmě bylo třeba v době přicházejícího křesťanství klást důraz na Boží moc, propůjčovanou i následovníkům Kristovým. O tisíc let později Slovan Dr. František Ladislav Rieger píše:

„Svatý je každý, kdož vůli svou řídí toliko dle zákona mravního, čili kdo k tomu vždy se rozhoduje, o čemž rozum jeho soudí, že to obecnému dobru nejvíc poslouží. V tomto ohledu příkládá se Bohu nejvyšší svatost.“ A co bychom napsali my dnes . . . ?

mch

Job 8, 21: Jistě naplní tvá ústa smíchem

Jedním z nejlepších způsobů, jak zmírnit stres, je smysl pro humor. Nepanikařit, nepřehánět, nepoužívat zbytečně sílu. Spokojení, dobře naložení lidé toho vykonají víc než jejich smrtelně vážní oponenti. Co je lepší – nakupovat u nervózního, nevlídného až uštěpačného prodávče, nebo u člověka, který jedná příjemně a usmívá se? Pracovali byste raději s někým, kdo je v dobré náladě, nebo s člověkem, který skuhrá a stěžuje si na nával práce? „Radostné srdce hojí rány“ (Př. 17, 22).

Když hovoříme o humoru, mějme na paměti dvojí:

- Dejte si pozor, abyste nežertovali na účet druhého. Vyhýbejte se vtipům, které by se mohly někoho dotknout. Nikdo není rád, když se do něho v žertu strefujete. Pozor na to, jak si někoho dobíráte, být

bez zlého úmyslu. Nejlepší rada zní: vtipkujte sami o sobě. Sám sebe určitě neurazíte ani nepohoršíte. A nadto pobavíte své posluchače!

- Pamatujte, že všechno záleží na správném načasování. „Všechno má určenou chvíli – je čas plakat i čas smát se“ (Kaz. 3, 1–4) Když si lidé nejsou jisti, zda je máte rádi, vaše žertování se dočká jen zdrženlivé reakce. Každý váš vztah, každá křížovatka, kterou půjdete, každý rozhovor, který povedete, si může Pán Bůh v posledu použít ke svým záměrům. A tak ať jste doma nebo v práci, či se bavíte ve volném čase, mějte tyto věci na paměti.

Z vysílání rozhlasu Union of Christian Broadcasters přeložila *Dagmar Bružová*

Sborová solidarita III.

V souladu s rozhodnutím sborového shromáždění staršovstvo našeho sboru opět rozdělilo určitou částku sborům, které mají obtíže s financováním svého běžného provozu – ať už jde o povinné odvody či třeba opravy a rekonstrukce bu-

dov. V tomto čísle uvádíme výňatek z dopisu bratra faráře ze sboru v Telecím. Sbor musel po nástupu nového faráře začít řešit nečekanou situaci s havarijním stavem fary.

naly v naší stodole.

Doma jsem vždycky cítila i viděla, v jaké vážnosti tyto věci jsou. Tatínek pravidelně četl bibli, byl kurátorem sboru, a tak jsem to všechno jaksi samozřejmě přijímala i já. Velký a snad podstatný vliv měla na mě tatínkova sestra, která u nás po smrti maminky nějaký čas byla. Byla členkou církve adventistů s.d. a vedla mě ke čtení bible a snažila se mě také přesvědčit o pravosti své víry.

Jak šel život, těžkost mého dětství se smazávala starostmi o rodinu, o děti, které jako malé dost stonávaly. Občas jsem mívala i pochybnosti, zda jsme svým dětem dobrými rodiči, a tak jsem teď vděčná za to, že i přes naši nedostatečnost naše děti od víry neodpadly a dobré semě v nich zůstává.

Čekala mě ale ještě jedna těžká zkouška. V roce 1986 se narodila naše první vnoučata Anička a Štěpán. Porod Aničky byl komplikovaný a Aničku poznamenal diagnózou DMO. Postižené

dítě je velká starost, ale utěšovalo mě, že žije v láskyplné rodině. Když jí bylo 7 let, tatínek rodinu opustil. Asi rok na to pak ještě vyhořel dům, ve kterém dcera s vnučkou zůstaly samy. Dlouho jsem s nemohla vyrovnat s tím, co se stalo, a velmi mě to trápilo. A to i přes velkou statečnost, s kterou Pavla všechny těžkosti zdolávala a dosud s pomocí Boží zdolává.

Nakonec ale po letech vyznávám, jak je psáno u Iz. 38,14, že ta hořkost přehořká byla mi ku pokoji. Nebylo to snadné, ale tato těžkost mě určitě utvrdila ve víře a upevnila ji. (To není jistě jen moje zkušenost).

V Písmu nacházíme slova do každé životní situace a ta mi byla pomocí. A tak si mohu připomenout i svůj konfirmační verš ze Žalmu 28, který vděčně vyznávám: Hospodin je síla má a štít můj, v něm jest složilo naději srdce mé a dána mi pomoc. Když se ohlžím zpět, převažujícím pocitem je vděčnost.

Ptala se Jana Šarounová

Poděkování

Na své poslední schůzce staršovstvo po mnoha rozhovorech a úvahách dospělo k rozhodnutí o ukončení činnosti mateřského centra. Jedním z důvodů tohoto rozhodnutí je, že Zuzana Bruknerová, která před několika lety převzala vedení centra po zakladatelce MC Evě Šormové, nyní s touto činností končí. Především kvůli většímu vytížení ve svém zaměstnání se jí totiž už nemůže dostatečně věnovat a nepodařilo se najít nikoho, kdo by se mohl a chtěl prací v MC zabývat s takovým nasazením, jako to dělala Zuzka a před ní Eva. Oběma za to patří dík.

Pro fungování mateřského centra bylo třeba mnohé organizovat, mnohé zařídit a mnohé od píky vlastněma rukama či hlavou udělat – což není vždy na první pohled vidět. Zuzka po Evě převzala práci, o které řada lidí ze sboru ani nevěděla, a dělala ji nekonfliktně, bez postranního stěžování na podmínky, na lidi, na cokoliv. Možná neměla vždy dostatek ohlasů a ocenění své námahy – když něco klidně funguje a lidé jsou na svých místech, málokdy si toho všimáme tak, jako když se nám něco nelíbí. Možná také neviděla vždy okamžitě pozitivní výsledky svého snažení – přesto můžeme věřit, že její

práce byla jakýmsi pouštěním chleba po vodě, tedy něčím, s čím se po mnoha letech může třeba setkat ona sama i náš sbor.

Vedoucí by pochopitelně nezvládla práci v MC sama – zrovna tak je třeba ocenit energii i čas dalších sester, které dělaly to, co bylo třeba, dělaly to spolehlivě a bez zbytečných slov. Za dobu fungování MC se vedle Zuzky a Evy Šormové

podílely na práci pro centrum Vladka Kōnigová, Jana Melicharová, Markéta Mráziková, Hanka Potměšilová, Jarmila Raisová, Ester Slaninová, Eva Svobodová, v poslední době také Ester Čašková, Jitka Krupičková a Adéla Popelářová. Doufám, že jsem na některou sestru nezapomněla, ale pokud se tak stalo, necht' ví, že její práci sbor oceňuje úplně stejně.

Jana Šarounová

Zdroje duchovní síly 1. část

V padesátých letech minulého století, v letech 1948 – 1953, byli někteří mladí muži v Československé socialistické republice odsuzováni za to, že odmítli nastoupit dvouletou prezenční sužbu v armádě. Nejvyšší sazba za „vyhýbání se povinnosti sloužit v armádě“ byla 4 roky a jakékoliv odvolání proti výši trestu bylo zcela zbytečné.

Protože jejich náboženské přesvědčení bylo v přímém rozporu s hlavními principy Velké říjnové socialistické revoluce, bylo s těmito muži zacházeno jako s nejnebezpečnějšími odpůrci komunistického režimu. I já jsem k nim patřil.

Tito muži, pocházející z Čech, Moravy a zvláště pak Slovenska, byli příslušníky nejen státem uznaných církví, ale i členy státem nepovolených sekt, jakými byli „svědci Jehovovi“. Všichni společně byli zahrnuti do názvu „odpírači“ vojenské služby a vztahoval se na ně stejný paragraf.

Byli odsouzeni za „vyhýbání se povinnosti sloužit v československé socialistické armádě“. Touhou všech těchto „odpíračů“ bylo mít u sebe Bibli, aby si v ní mohli číst a studovat ji. Bible byla zdrojem nejen jejich duchovního poučení, ale

byla pro ně zejména posilněním víry a potěšením. Samozřejmě bylo na velitelích, zda nám Bibli nechají, nebo nám ji seberou. Ti velitelé pracovních táborů v padesátých letech, kteří nám dovozovali, abychom mohli mít Bibli ve svých osobních věcech, byli výjimkou.

Velitelem leskounského pracovního tábora byl jakýsi nadporučík, který se choval vůči nám poměrně slušně a téměř po celou dobu naší přítomnosti nám vycházel vstříc a mírným způsobem nám domlouval, abychom se vrátili do kasáren a vykonávali vojenskou službu. Nechával nám také Bible.

Po několika měsících vzorné práce a dobrého chování však náhle přišel první úder. Když jsme se totiž jednou vrátili z denní směny, zmizely ze skříněk u postelí všechny naše Bible, náš největší poklad, o nějž jsme tak pečovali. I když jsme věděli, že Bible už nám asi nikdy nebudou vráceny, nechtěli jsme se s jejich ztrátou jen tak smířit. Situace v leskounském pracovním lágru byla taková, že tam v druhé polovině padesátých let minulého století byli soustředěni odpírači snad ze všech československých věznic. Pracovní tým tvořilo padesát mladých a

ještě zdravých lidí, kteří byli schopni za jediný den při normě téměř deseti kubíků kamene na jednoho muže naplnit jeden nákladní vlak, který byl ještě ten den vypraven do cílové stanice Ostrava. Kámen měl sloužit k výstavbě Nové huti Klementa Gottwalda. Hned po krádeži svých Bibli jsme se všichni sešli, abychom se uradili o dalším postupu. Někteří z nás vyslovili názor, že i když nám vzali Bible, víru v Boha nám tím vzítí nemohou. Druzí však, a těch byla většina, navrhli stávkou.

Po tomto rozhodnutí jsme ještě ten den oznámili veliteli, o čem jsme jednali, a hlavně, že jestliže nám ihned nevrátí naše bible, nenastoupíme zítra do práce. Velitel však naše oznámení přešel, neboť se domníval, že si to ještě přes noc rozmyslíme a ráno do práce normálně nastoupíme. Poté jsme se uložili všichni k neklidnému spánku, neboť jsme tušili, že tentokrát půjde do tuhého. Ráno jsme na volání strážných, že je budíček, nereagovali a zůstali na svých světnicích v barácích.

Netrvalo snad ani hodinu a na nádvoří

před strážnicí přijel vojenský zaplachtený nákladák. Vyskákalo z něj kolem dvaceti ozbrojených vojáků a vříteli se do baráků, kde jsme byli shromážděni. Křikem a pomocí samopalů nás začali vytlačovat ven, hrozíce, že když budeme vzdorovat, použijí zbraně. Sice se jim podařilo dostrkat nás k nástrojům potřebným k rozbíjení a nakládání kusů kamene do kyvadlových vozíků, ale nástroje bez našich rukou nebyly k ničemu.

Důstojník, který přijel se svými vojáky potlačit stávkou, brzy poznal, že k práci v lomu nás prostě nepřinutí. Vojáci nás proto odvedli zpět do ubytovny, aby nás pak odtud jednotlivě vodili k výslechu, na jehož základě se chtěli dozvědět, kdo byl iniciátorem vzpoury. Toho pak chtěli příkladně potrestat. To však skončilo naprostým neúspěchem, protože stávka byla zcela spontánní, a tak žádného vůdce nepotřebovala. Došlo také k jedné zcela zvláštní události, kterou z nás nikdo nečekal. Přišel mezi nás velitel.

Pokračování

Petr Jankovský

Slova, slova, slova IV.

Svatý

Když se podíváme na tohle slovíčko do Biblického slovníku od pana Adolfa Novotného, zjistíme, že je mu zde věnováno pět a půl strany, což je opravdu hodně. Tím chci říci, že najít správné slovo pro všechny významy, které v sobě původní výraz zahrnuje, nebyl asi zrovna lehký úkol. Křesťanství tu hned zpočátku sáhlo po výrazu užívaném Slovany a pak ho postupně plnilo dalšími významy. V Machkově Etymologic-

kém slovníku českého jazyka najdeme odkaz onoho praslovanského základu ke slovu moc. Kdo byl u předkřesťanských Slovanů „svętъ“ (ten ocásek u e je nosovka – asi jako u našich slov banka, Anka atp.), byl mocný. Výše zmíněný Biblický slovník cituje Náboženské názvoslóví A. Frinty, kde je svatost vykládána jako rozmnožení nebo působení růstu. V obou případech je etymologie dokládána na slovanských jménech typu